

[Hauch.]

paa en Udredning af, hvad der skulde ske i den fjerde parlamentariske Periode her i Landet, og sagde herom, at der var visse Ting, som skulde ændres. Det ærede Medlem sagde ikke, at Landstinget skulde afskaffes, og jeg vil slet ikke spørge ham, om det er hans Mening, at Landstinget skal afskaffes, for jeg vil nødig give Anledning til, at Melodien faar, om jeg saa maa sige, den gamle Dragonhest til at hoppe. Derimod vilde man, sagde det ærede Medlem, afskaffe det urimelige Forhold med Hensyn til Valgretsaldere, som medførte, at Folk kunde blive helt op til sidst i Fyrreerne, før de kunde faa Lejlighed til at udøve deres Valgret. Den anden Ændring, som det ærede Medlem nævnte, og som lader os kigge ind i Fremtiden, var, at de landstingsvalgte Medlemmer ikke skulde vælges, før det nye Landsting var valgt.

Jeg vil gerne optage det med stor Forsigtighed, for jeg ønsker ikke paa nærværende Tidspunkt at komme ind i en stor Debat med det ærede Medlem om disse Ting. Men jeg kan dog sige saa meget, at skulde dette vise sig at være det hele, der skulde ændres, kunde vi maaske snakke sammen efter Landstingsvalget, selv ifald den Situation var indtraadt, som det ærede Medlem udmalede: at det nuværende Flertal i Landstinget rent talmæssigt var blevet ganske reduceret i Henseende til politisk Indflydelse. Selv om jeg derfor følte nogen Ængstelse, da det ærede Medlem begyndte at tale om Forfatningsproblemet, endte jeg med at være i meget høj Grad beroliget med Hensyn til, hvad vi kan vente os, selv om det skulde ske, at de nuværende Regeringspartier fik Flertal ved et Valg. Saa det kan jeg i og for sig takke det ærede Medlem for.

Jeg vil dernæst gerne sige til den højtærede Finansminister, at det selvfølgelig vilde være meget behageligt, om man ikke havde det store Overtræk. Nu mente den højtærede Finansminister, at det egentlig var bemærkelsesværdigt, at han havde kunnet styre saa fortrinligt, at Overtrækket ikke var større. Ja, ja, jeg skal ikke give mig til at diskutere det med den højtærede Minister paa nærværende Tidspunkt, jeg vil kun sige, at det er en Uorden med dette Overtræk, og det kan ikke nytte at henvise til, at det er billigere, for i det lange Løb er en Fremgangsmaade som denne Udtryk for en Uorden, som man ikke kan have i en forstandig Husholdning, og som man da navnlig ikke kan have i en Statshusholdning, og der maa bringes en Ende paa det

Forhold under en eller anden Form. Det var det, jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, og jeg forstod paa den højtærede Finansminister, at han i og for sig ikke var Modstander af den Tanke, at der skulde tilvejebringes en Ordning, men at Forholdene laa meget vanskeligt med Hensyn til at skaffe de paagældende Laan. Det er muligt. Om det just kan siges at være en Kompliment til det nuværende Finansstyre, at det er saa vanskeligt at skaffe et saadant udenlandsk Laan, skal jeg ikke fordybe mig i.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tyende-sparekasserne er det naturligvis rigtigt, at et ødselt Styre bør man ikke have, men jeg synes, at de Beløb, her er Tale om, ikke vil kunne sætte den højtærede Finansminister i nogen stor Sindsbevægelse, og at det derfor vilde have været glædeligt, om den højtærede Minister havde givet Udtryk for Sympati for at faa skaffet de Par Skilling, som er fornødne for at fremkalde Opsparing hos de unge. Dersom den højtærede Finansminister havde kunnet erklære noget saadant, vilde man ogsaa finde Udvej til at skaffe de faa Midler, her kræves, uden at sætte det i Forbindelse med Spørgsmaalet om et mere eller mindre ødselt Finansstyre. Det drejer sig om en Opgave, som i sin Tid blev løst godt, men som i mange Aar paa Grund af det nuværende Regeringsparti er blevet løst daarligt, og jeg vil meget henstille, at man vil tage den Sag op paa ny.

Saa bebrejdede den højtærede Finansminister mig, at jeg havde nævnt Tallene for Indtægtsforøgelserne i København og i en enkelt af vore Provinsbyer, men ikke havde nævnt dem for Landets Vedkommende, og Ministeren syntes, at jeg egentlig skulde blues over denne Anvendelse af Tal. Nej, det kan jeg aldeles ikke, for man maa jo huske, hvordan Forholdene var Aaret forud. Man maa erindre, at i København og i de store Provinsbyer i hvert Tilfælde var der Aaret i Forvejen, hvad man kunde kalde normal Indkomst. Men det var der ingenlunde ude paa Landet. Man maa huske paa, at Landbrugsbedrifterne, dersom man slaar dem sammen, var en meget betydelig Underskudsforretning, og derfor var disse 121 Mill. Kr. et lille Skridt paa Vejen til at rette paa Forholdet, saaledes at der dog blev *nogen* Forrentning af den i Landbruget indestaaende Kapital. Man maa tage Fortiden med i Betragtning i sine Overvejelser af denne Sag, og derfor kan jeg slet ikke finde det unaturligt at fremhæve, at til Trods for de normale Indkomster i